

နေရင်သော်

ပူသားစား ခုန့်မ

လူသားစားသောစုန်းမ

(စ/ဆုံး)

"စောင်းလေးကို တီးလို့ ရယ် ညညဆို ကိုယ်ရောက်ခဲ့တယ် ရွှေဘုံ
ရွှေနန်းက ချစ်ရသူရယ်"

ထူးခန့် တစ်ယောက် ညနေစောင်းလို့ ယာထဲက အပြန် သီချင်းလေး
ဆိုလျက် လျှောက်လာစဉ်

"အစ်ကို အစ်ကို ခဏရပ်ပါဦး"

နောက်မှ အသံကြောင့် ထူးခန့် လှည့်ကြည့် လိုက်စဉ် အသက် ၂၅နှစ်
ခန့် ရှိမည့် ရင်ဖုံး အင်္ကျီလေးနှင့် ထဘီကို လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်ဆင် ထား
သော ချောမောသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် လက်မှာ လဲ အဝတ်ထု
ပ် ကိုင်ထားသည် ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မိန်းကလေး"

"ကျွန်မကို ကူညီပါရှင် ကျွန်မမှာ နေစရာ မရှိလို့ ပါ ဘယ်သွားလို့ ဘ
ယ်လာ ရမယ်မှန်းလဲ မသိဘူးဖြစ်နေလို့ ကူညီပါရှင်"

ထိုမိန်းကလေး မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အကူညီ တောင်းလိုက်သည်

။

ထူးခန့်လဲ အံ့သြသွားပြီး ...

"ဘယ်လို ငါက မင်းကို ကူညီရမယ် ဟုတ်လား ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ"

"ရှင့်အိမ်မှာ ကျွန်မ လိုက်နေလို့ ရမလား ရှင့်အိမ်က အလုပ်တွေ အကုန် ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ဟေ"

ထူးခန့် ပို၍ အံ့အားသင့် သွားသည် ။ နဂိုက အားနာကြီးသူမို့ ငြင်းရလဲ ခက်နေ ပြန်သည် မိန်းကလေးကို ကြည့်တော့လည်း တစ်ကယ် ဒုက္ခရောက် နေပုံရသည် သို့သော် ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သူမှန်း မသိသည် မို့ လက်ခံပြန်လျှင်လည်း ပြဿနာ ဖြစ်လာမည် စိုးပြန်သည် ထူးခန့် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည် ။

"ကူညီမယ် မဟုတ်လားဟင်"

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး ထူးခန့် သနားသွားသည် ။

သူမှ ခေါ်မသွားလျှင်လည်း ညနေ စောင်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း မသမာသူနှင့် တွေ့မှာ လည်း စိုးသဖြင့် ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည် ။

"အင်းပါ လိုက်ခဲ့"

"ဝမ်းသာ လိုက်တာရှင် ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်"

မိန်းကလေး ဝမ်းသာ သွားပြီး စောစောက ညှိုးငယ် နေသော မျက်နှာမှာ ယခုရွှင်လန်း သွားသဖြင့် ထူးခန့် ပြုံးလိုက်သည် ။

ထို့နောက် မိန်းကလေးနှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်လာ လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်တွင် မိန်းကလေးကို ထိုင်ခိုင်း လိုက်ပြီး အပြင် ပြန် ထွက်ရန် အပြု

"ဟယ် အစ်ကို မိန်းမ ခိုးလာတာလား"

ထူးခန့် ညီမ ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မိစု ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့ ၂ယောက်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြ နေလေသည်။

"ဟာ ဘယ်က မိန်းမခိုး လာရမလဲ ပေါက်ကရတွေ ပြောတော့မယ်"

ထူးခန့် အပြောကြောင့် မိစုကြောင် သွားပြီး ...

"ဟင် ဒါဆို ဒီက အစ်မက ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ"

"အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ အခု နင့်ကို သွားခေါ်မလို့ "

"ဘာလို့ လဲဟင် အစ်ကို"

"ဒီလိုဟာ ..."

ထိုမိန်းကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ အကြောင်းကို ထူးခန့် ပြောပြ လိုက်သည်။

"အဲ့ဒါဆို သနားပါတယ် ဒီလိုလုပ် အစ်ကိုက လူပျိုကြီး ဆိုတော့ အစ်မကို ယူလိုက်ပါလား ပိုအဆင်ပြေ သွားတာပေါ့ ခစ်ခစ်"

မိစု ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သဖြင့် ထူးခန့် ရှက်သွားသည်။

"ဒီကောင်မလေး လျှောက်ပြောနေပြီ ငါက ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာ ပါ"

"အခုတော့ ရိုးရိုး နောက်တော့ တစ်မျိုးတိုးလို့ ဟိဟိ"

"ဟာ ပြောလေ ကဲလေပါလား ငါထုမိတော့မယ်"

အသက်၃၀ပင် ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမှ ရည်းစား မထားဖူးသော လူပျိုကြီး ထူးခန့်တစ်ယောက် ညီမဝမ်းကွဲ မိစု စနောက်နေသဖြင့် မျက်နှာနီကာ ရှက်နေ လေသည်။ ။

"စတာပါ အစ်ကိုကလည်း ရှက်နေပုံများ ဒီမှာ အစ်ကိုအတွက် ဟင်းလာပို့တာ အိမ်က ကြက်ချက် စားလို့ လေ"

"အေးအေး ဒါနဲ့ အိမ်မှာ လာနေ ပေးပါလား အိမ်မှာ အစ်ကိုနဲ့ သူနှစ်ယောက်တည်းဆို မသင့်တော်ဘူးလေ မနက် အစ်ကို ယာထဲ ဆင်းရင် ပြန်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ လာနေပေးပါ့မယ် အမေ့ကို ပြန်ပြော ပြလိုက်ဦးမယ်နော် အစ်ကို"

"အေးအေး"

မိစု ပြန်သွားတော့မှ ထူးခန့် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော့် နာမည် ထူးခန့်ပါ မိန်းကလေး နာမည်က"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နာမည် ယုမေပါ အသက်က ၂၅ ရှိပါပြီ"

"ဪ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ငယ်တာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ယုမေ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေလို့ ရပါတယ် အိမ်မှာ ကျွန်တော်

တစ်ယောက်တည်း နေတာလေ... အဖေနဲ့ အမေက ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ

"

"ဟုတ်လား စိတ်မကောင်း လိုက်တာ"

ထိုစဉ် မိစု ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။ ။

"အဖေနဲ့ အမေကို ပြောပြပြီးပြီ အစ်ကို မနက်မှ အမေ လာခဲ့မယ်တဲ့ ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ညီမ ပြင်ပေးမယ် ... လာအားမနာနဲ့ နော် အစ်မ"

သွက်သွက်လက်လက် ရှိလှသော မိစု ယုမေ၏ လက်ကို ဆွဲကာ အိမ် ပေါ်သို့ ခေါ်တက် သွားလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ထူးခန့်နှင့် ယုမေ စားရန် ထမင်း ဟင်းပြင်ပေး လိုက်သည်။ ။ ထူးခန့် တစ်ယောက် ထမင်း စားရင်း လှပချောမောသော ယုမေကို ခိုးကြည့်ကာ ရင်ခုန် နေမိသည်။ ။

သည် လိုနှင့် ယုမေ ရောက်လာခဲ့သည် မှာ ၁လပင် ရှိချေပြီ။ မိစုက တော့ ထူးခန့်နှင့် ယုမေအတွက် မနက်စာ ထမင်းဟင်း ချက်ပေးပြီး ပြန် လိုက် ညလာ အိပ်လိုက်နှင့်ပင်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေဖူးသော ထူးခန့်မှာ ယုမေနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေတာ ကြာတော့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြိုး ချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ ဆိုသလို ချစ်ကျွမ်းဝင် လာခဲ့သည်။ ။

ယုမေလည်း လက်ခံသဖြင့် ထူးခန့်၏ အဒေါ် ဖြစ်သူကပဲ လက်ထပ် ပေးရန် စီစဉ်လိုက်ပြီး သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေး ကျင်းပ လိုက်ကြသည်။ ။

လက်ထပ်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ထူးခန့်က အိမ်ထောင် ဦးစီ ဝိသစ္စာ နေသလို ယုမေကလည်း ဇနီးမယား တာဝန် ကျေပွန်စွာ နေသည်။ ။

မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် မနက်စာ စားရန် အဆင်သင့် ချက်ပြုတ် ပြီး သားပင် ထူးခန့် ထင်ထားတာ ထက်ပင် ယုမေသည် အချက်ပြုတ် အလွန်တော် နေလေသည်။ ။ ယုမေချက်သော ဟင်းတိုင်းမှာ အလွန်တရာ အရသာ ထူးသည် သူတစ်သက်တွင် သည် လို လက်ရာ မစားဖူးချေ။

အချိန်ကြာ လာတာနှင့်အမျှ ထူးခန့်နှင့် ယုမေတို့ တွင် တိုးတိုး ဟူသော သားလေး တစ်ဦး ရလာခဲ့ပြီး ပို၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းလာ ခဲ့သည်။ ။ သည် လိုနှင့် သူတို့ ၏ သားလေးမှာ ၃နှစ်အရွယ်ပင် ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

မကြာခင် မိုးရာသီ ရောက်လာတော့မည်မို့ အိမ်ခေါင်မိုး ဖက်အသစ် လဲရန် သူတစ်ဦးတည်း မနိုင်သဖြင့် ရွာထဲရှိ သူငယ်ချင်း၃ဦးကို ထူးခန့် ခေါ်ပြီး ကူညီခိုင်း ရတော့သည်။ ။ နေ့လယ်သို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်လည်း ပြီးပြီမို့ ...

"ကဲ ထမင်းစားကြမယ် ငါ့မိန်းမ လက်ရာက ရှယ်ကြီးနော်"

ထူးခန့် ခပ်ကြွေးကြွေးလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆိုလည်း စားကြည့် ရတာပေါ့ကွာ"

ထူးခန့်နှင့် သူငယ်ချင်း၃ယောက် ယုမေ ပြင်ထား ပေးသော ထမင်းစားပွဲသို့ ဝင်ထိုင် လိုက်သည် နှင့် မွေးကြိုင်နေသော စားချင်စဖွယ် ဟင်းနှင့် ငါးကင်ကိုပါ တွေ့လိုက် ရသည်။ ။

"ဝိုး ... ဟင်းက စားချင်စရာ တွေချည်းပဲ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ငါးကင်ကိုလည်း ငါတစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး ငါတို့ တော့ စားရကံကြုံလို့ ထင်တယ် ... ဆွဲပြီ"

ပြောရင်း ထူးခန့်၏ သူငယ်ချင်းများ ဆာဆာနှင့် အားရပါးရ စား

တော့သည်။ ။

"စားပါ ဝအောင်သာ စားကြ"

"အား လူသေကြီး လူသေကြီး"

ထူးခန့်နှင့် သူငယ်ချင်းများ ထမင်း အားရပါးရ စားနေချိန် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော သားဖြစ်သူ တိုးတိုးက ကြည့်ပြီး ထိန်းလန့်တကြား အော်လိုက်သည့် အတွက် အားလုံး အကြည့်က တိုးတိုးဆီသို့ ရောက်သွား တော့သည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲသား"

"လူသေကြီး စားနေကြတယ် သားကြောက်တယ်"

သူတို့ အားရပါးရ ဖွဲစားနေသော ငါးကင်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောကာ ကြောက်နေရှာသော သားလေးကို ကြည့်ပြီး ထူးခန့် နားမလည် နိုင်တော့။ ။

အမှန်တော့ တိုးတိုး၏ မျက်လုံးတွင် ထိုငါးကင်ကို မွေးကင်းစ ကလေး အသေအဖြစ် မြင်နေသောကြောင့် ကြောက်လန့် နေခြင်းပင်။ ။

ထိုစဉ် ယုမေ မျက်နှာ ပျက်စွာဖြင့် အမြန် ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ။

"ဘာတွေ ပြောနေတာလဲသား ဖေဖေတို့ ထမင်းစားတာ မနှောင့်ယှက် ရဘူးလေ ... လာမေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့"

တိုးတိုးကို ယုမေ ဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားပေမဲ့ စောစောက သားလေး စကားကြောင့် ထူးခန့် ထမင်းဆက် မစားတော့ပဲ အပြီးထား လိုက်သည်။ ။

သူငယ်ချင်း တွေကတော့ ကလေး စကားမို့ ဂရုမစိုက်ပဲ ဆက်စား

နေကြသည်။ ။

ဒီညတော့ ထူးခန့် အိပ်၍ မပျော်တော့ပဲ သားလေး၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်ကာ အတွေးတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပြည့်နှက် နေတော့သည်။ ။ ယုမေနှင့် သူလက်ထပ်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ယခုချိန်ထိ ယုမေ ချက်ကျွေးသော ဟင်းများမှာ အခြားဟင်း တွေနှင့် မတူပဲ အရသာ အလွန် ကောင်း နေသည်။ ။

ဝက်သားဟင်း ဆိုလည်း အရင် သူစားနေကြ ဝက်သား အရသာနှင့် မတူ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဟင်းများ အားလုံးက အရသာ တစ်မျိုးတည်းပင်။ ။

ပြီးလျှင် ဈေးသွားသည် ကို မတွေ့ပဲ ဘယ်အချိန်က ထချက်သည် မသိ မိုးလင်းသည် နှင့် ထမင်းဟင်းက စားရန် အသင့်ပင်။ ။

ယခင်က ဤအကြောင်းကို သူမတွေ့ မိခဲ့သော်လည်း သားလေး၏ စကားကြောင့် ယခု သူစဉ်းစားကြည့်မှ တစ်ခုခု ထူးဆန်း နေသလို ဖြစ်နေသည် ကို သိလိုက်ပြီး သိချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ။ ထိုစဉ် ယုမေ လှုပ်လာခဲ့ပြီး အိပ်ယာမှ ထလိုက်သဖြင့် ထူးခန့် အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းသို့ ယုမေ ထသွား ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခု ယူသံ ကြားလိုက် ရပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည် ကို ထူးခန့် အိပ်နေရာမှ ခိုးကြည့် နေလိုက်သည်။ ။

"ညသန်းခေါင်တောင် ကျော်နေပြီ ဘယ်များ သွားပါလိမ့်"

ထူးခန့် သိချင်ဇောနှင့် အိပ်ယာမှ ထလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသော ယုမေ နောက်သို့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးဖြင့် တိတ်တဆိတ်

လိုက်သွား လိုက်သည် ။ သူတို့ ဖြတ်သွားသော လမ်းတောက်လျှောက်
ခွေးများ ထိုးဟောင် နေလေသည် ။